

centen ikke uden samtlige skatteberettigede Kommuners Samtykke sættes til under 3 pCt. Denne Bestemmelse kan forvolde Kommunerne, en hel Del overflødige Skrivener, som formentlig i Kraft af det stillede Ændringsforslag ville kunne spares i Kraft af den her foreslaaede Regel, at Skatten ikke kan sættes „lavere end den højeste Skatteprocent for de paagældende Kommuner“. Der er her altsaa forsøgt at fastslaa en bestemt Norm for Skatten i dette Tilfælde, som formentlig vil kunne hindre, at der bliver en meget stor og vidtløftig mellemkommunal Korrespondance angaaende nævnte Selskabs Beskatning. Nr. 24 til § 20, som omhandler den kommunale Ejendomsskyld for København, Købstæderne og Handelspladserne, har Udvalgets Flertal stillet under Hensyn til, at Opkrævningen af den ny Skat kan komme til at foregaa saa let som muligt, hvilket, saa længe der ikke findes nogen Vedtægt, saaledes som det er foreslaaet i Lovforslaget om Ejendomsskyldens § 8, formentlig vil kunne ske paa den Maade, som Ændringsforslaget viser hen imod, nemlig at Kommunen indkasserer Bygningsafgiften og deraf udbetaler til Statskassen den samlede Sum af den paa samtlige Ejendomme hvilende Ejendomsskyld. Ændringsforslaget under Nr. 25 til samme Paragraf indeholder dels en supplerende Bestemmelse og dels en Omredaktion, som er foretaget for tydeligere at betegne den i Paragraffen foreslaaede Norm for Forskelsbeskatningen af Ejendomme, der ikke før have svaret nogen Bygningsafgift. De nævnte Ejendomme kunne jo ikke afgive nogen egentlig Norm for den ny Skat, som jo er Forskellen mellem, hvad der tidligere er svaret gennem Bygningsafgiften, og hvad der skal svares gennem Ejendomsskylden. Forslaget gaar altsaa ud paa gennem en Gennemsnitsberegning at fastslaa, hvad man kunde kalde en Slags Normalprocent, hvorefter saadanne nyopførte Ejendomme skulle beskattes, for at de kunne blive beskattede i Forhold til de Ejendomme, hvorpaa der tidligere har hvilet Bygningsafgift.

I Nr. 31 til § 21, fremsat af Udvalget, foreslaas en Tilføjelse til denne Paragraf, som svarer til det Ændringsforslag, som er vedtaget om Lovforslaget om Ejendomsskyld, nemlig at fritage de udtørrede Ferskvandsarealer, hvorpaa der ikke før har hvilet nogen Hartkornsskat, for pludselig at komme til at svare den fulde Ejendomsskyld, altsaa indrømme dem den samme Overgangstid og de samme Lempelser med Hensyn til Overgangen, som

man har foreslaaet til Lovforslaget om Ejendomsskyld. Ændringsforslaget under Nr. 32 er nærmest ren redaktionel. Ændringsforslag under Nr. 37 er stillet af Udvalget og angaar Fordelingen af Statstilskuddet, som efter Udvalgets Mening ogsaa bør tilfalde Sognekommunerne i Forhold til deres Udgifter til de fattiges Kasser. Udvalget har set paa disse Kasser som en Institution, der er af overordentlig Betydning, og hvis Virksomhed er af en saa betydelig økonomisk Art, at man maaske vanskelig har noget kommunalt sideordnet dermed. Der er nemlig gammel Erfaring for, at det at tage Sigte paa at hjælpe de fattige Mennesker, som ikke kunne klare sig selv, fri for at komme ind under det offentlige Fattigvæsen, ikke alene er et humant Hensyn over for dem, som bør tilstræbes og udvides, men tillige er en stor, økonomisk Gevinst for Kommunerne. For altsaa paa en Maade at støtte Kommunerne i Bestræbelserne for at støtte de fri Fattigkassers Virksomhed, har man ment, at de ogsaa burde have Del i Statstilskuddet i Forhold til de Byrder, de have paataget sig til den fri Fattigkasse.

Ændringsforslagene under Nr. 38, 39 og 40, som ere stillede af Udvalget med Undtagelse af det ærede Medlem for Hurup (N. Andersen) høre under §§ 32 og 33 og omhandle disse Paragraffers Bestemmelser angaaende den kvalificerede Majoritet, som Paragrafferne foreslaa i Tilfælde af, at Kommunalbestyrelsen ser sig nødsaget til at forhøje den kommunale Ligning ud over et vist Gennemsnitsbeløb eller optage nyt Laan. Dette har Udvalgets Flertal ikke kunnet tiltræde og heller ikke fundet, at de foreslaaede Bestemmelser i nogen Maade ere betryggende i Retning af Paragraffens Hensigt, nemlig at forhindre, at Kommunerne i alt for høj Grad skulde tilstræbe at rive til sig af Statstilskuddet. Flertallet har ment, at Bestemmelsen om den kvalificerede Majoritet i alt for høj Grad vil baandlægge Kommunalbestyrelsernes Virksomhed. Hvor f. Eks. en Kommunalbestyrelse bestaar af 7 Medlemmer, ville jo 2 Medlemmers Stemmer kunne have afgørende Virkning med Hensyn til de Beslutninger, som Kommunalbestyrelserne skulde træffe; det kunde desuden tænkes, at det kunde være 2 Medlemmer, som vare i høj Grad økonomisk interesserede, og som altsaa kunde sætte sig i Modsetning til, hvad der i øvrigt var Kommunalbestyrelsens Ønske og Kommunens Tarv. Hvis det er en Kommunalbestyrelse, der bestaar af 11 Medlemmer, ville 3